

DO THE CALIMERO

concept & regie
LIES PAUWELS

muziek
DAG TAEDEMAN
ANDREW VAN OSTADE

productie
LOD MUZIEKTHEATER
HETPALEIS

CREDITS

concept & regie	LIES PAUWELS
muziek	DAG TAEDEMAN & ANDREW VAN OSTADE
spel	MARJAN DE SCHUTTER
	OLGA KUNICKA
	ANDREW VAN OSTADE
	DORIS & NATHALIE BOKONGO NKUMU (LES MYBALÉS)
	DAG TAEDEMAN
	MICK GALLIOT FABRÉ (STAGE)
	AMALIA DAEMS KEEREMAN
regie-assistentie	JENNE VAN DAELE
kostuums & scenografie	JOHANNA TRUDZINSKI
stagiair kostuums	LOUIS VERLINDE
dramaturgie	TOM RUMMENS
toneelmeester	WIM PIQUEUR
geluid	VICTOR HIDALGO
stage geluidstechniek	SANDER COOLS
licht	KOEN CORBET
techniek	DEAN PEERAER
productieleiding	EVA DE WOLF
met dank aan	ALEXANDRA VAN DER RAAIJ MARKOVIC
productie	LOD MUZIEKTHEATER & HETPALEIS
technische realisatie	HETPALEIS
coproductie	APOLLO-THEATER SIEGEN, SCHÄXPIR FESTIVAL
met de steun van	DE TAX SHELTER MAATREGEL VAN DE BELGISCHE OVERHEID
tax shelter partner	FLANDERS TAX SHELTER

SPEELDATA

DO THE CALIMERO

21 - 30 april 2022	hetpaleis, Antwerpen (BE)
18 - 19 mei 2022	NTGent, Gent (BE)
25 - 26 mei 2022	de Brakke Grond, Amsterdam (NL)
01 juni 2022	Koninklijke Schouwburg Den Haag, Den Haag (NL)
02 juli 2022	Tweetakt Festival, Utrecht (NL)
09 september 2022	Apollo-Theater, Siegen (DE)
17-18 november 2022	Le Grand Bleu (i.h.k.v. Next Festival), Rijsel (FR)
19-20 januari 2023	hetpaleis, Antwerpen (BE)
09 februari 2023	L'Onde Théâtre Centre d'Art, Vélizy-Villacoublay (FR)
18 februari 2023	Cultuurcentrum Evergem, Evergem (BE)
15 juni 2023	Schäxpir Festival, Linz (AT)

© Fred Debrock

OVER DO THE CALIMERO

Als kleine mensen lopen we rond in deze grote wereld. We hebben zoveel dromen en verlangens, en tegelijk zijn we volstrekt machteloos tegenover de krachten die de wereld regeren. We leveren een strijd die niet te winnen valt, onvermoeibaar en tegen beter weten in.

Al heel lang wilde Lies Pauwels een voorstelling maken met carnaval als inspiratiebron. Niet zozeer carnaval als folklore, maar carnaval als een ritueel. Als een gebeurtenis, afgebakend in tijd en ruimte, waar iedereen de vrijheid heeft om te zijn wie hij wil zijn, en waar de maatschappelijke rollen omgekeerd zijn. Carnaval als feest, als vrijplaats, waar het toegestaan is om fout en dronken te zijn, zonder daarop afgerekend te worden. Carnaval als katalysator voor onze diepste verlangens en gevoelens, voor onze onvermoeibare drang naar waarachtigheid. Maar ook: carnaval als een volstreekte leegte, waar het geluid van platgetrapte bekertjes en de geur van verschaald bier ons de volgende ochtend weer terug met de neus op de feiten duwt.

De afgelopen jaren werd het thema alleen maar actueler. De wereld lijkt een draaikolk van alsmaar snellere en driestere veranderingen. In tijden van pandemieën, oorlog en fake news voelen we ons meer dan ooit als Calimero. Eenzaam en machteloos, maar tegelijk met zijn allen veroordeeld tot hetzelfde, veel te kleine schuitje.

Do the Calimero probeert onze verwarrende tijdsgeest te vatten, maar is bovenal een ode aan de mensjes die we allemaal zijn. Want of we nu groot zijn of klein: uiteindelijk komt het altijd op hetzelfde neer. Heel eerlijk voelt het allemaal niet aan, maar toch trekken we ten strijde. We zetten maskers op en af, we verliezen ons in bevlogen monologen, we dansen en trekken kostuums aan en uit, alles in een nooit aflatende poging om elkaar, maar voor onszelf, te overtuigen van de zin van het bestaan. De vraag of die er ook is, blijft onbeantwoord.

Maar hey, let's *Do the Calimero*: het is alles wat ons rest, en tussen al de leegte gloort misschien ook een klein paradijsje van liefde en van troost.

IN GESPREK MET LIES PAUWELS OVER DO THE CALIMERO

***Do the Calimero* wordt de nieuwe voorstelling van Lies Pauwels, een coproductie van LOD muziektheater en hetpaleis, en ook de eerste voorstelling die Pauwels als LOD-huisartiest zal maken. Met carnaval als vertrekpunt, een thema dat tijdens de coronacrisis alleen maar actueler lijkt geworden: “Het is ondenkbaar dat de wereld na corona nog dezelfde zal zijn als die ervoor. In die zin is de periode die we nu meemaken misschien ook een overgangsritueel, net als carnaval.”**

Carnaval is het vertrekpunt voor *Do the Calimero*. Wat fascineert je hierin?

“Er zijn natuurlijk heel veel soorten carnaval, het betekent overal iets anders, het is niet één traditie. Maar er zijn een aantal zaken aan carnaval die ik vandaag heel boeiend vind. Het is een afgebakend ritueel, beperkt in tijd en ruimte, waarbinnen de regels niet meer gelden. Het is een explosie van emoties, een soort testruimte waarbinnen totaal andere regels gelden. Humor is plots veel vrijer, er wordt gefeest en gedronken, het bestaan wordt eigenlijk herdacht. Dat uit zich op veel verschillende manieren, in elke cultuur waar carnaval gevierd wordt, betekent het iets anders. Ik vind het interessant dat die tradities steeds meer met elkaar in aanraking komen. Maar het is niet alleen carnaval als traditie of folklore dat me interesseert, maar ook het collectieve ritueel en de bevrijding die daar ontstaat. De gewone gang van zaken wordt even verlaten, er wordt een vrijheid opgezocht, en op die manier ontstaat de symbolische mogelijkheid tot iets nieuws: een nieuwe moraal, nieuwe omgangsvormen, grenzen worden verlegd. Die energie wil ik in de voorstelling onderzoeken.”

Carnaval gaat ook over botsingen, het is een omkeringsritueel waarbij de bestaande hiërarchie wordt omgedraaid. Dat is iets wat ook in je andere voorstellingen wel voorkomt. Je geeft een stem aan wie vaak weinig gehoord wordt, je accepteert de heersende sociale norm niet zomaar.

“Ik heb een bijna reflexmatige gewoonte om kritisch naar de norm te kijken.”

“Ik wil in mijn voorstellingen inderdaad de norm bevragen, en ik ben altijd heel beducht voor wat als ‘normaal’ gezien wordt. Ik heb een bijna reflexmatige gewoonte om kritisch naar de norm te kijken. We hebben de gewoonte om

alles op te delen in vakjes, en er is een alomtegenwoordig onderscheid tussen wat normaal en abnormaal is. Het abnormale wordt dan snel gemarginaliseerd. Maar ik ben juist wel geïnteresseerd in die stem. In *Het Hamiltoncomplex* (2015, hetpaleis) ging ik op zoek naar wat ons allemaal verbindt met meisjes van dertien, die leeftijd waarop het evenwicht vaak ver te zoeken is. In *Truth or dare...* (2017, hetpaleis) gaf ik het podium aan jonge mensen met een psychiatrische achtergrond, die vaak enorm veel levenswijsheid hebben. In *Anatomie van pijn* (2019, NTGent) heb ik pijnpatiënten aan het woord gelaten over hoe zij de wereld ervaren. In *Baroque* (2021, Schauspielhaus Bochum) plaatste ik mensen met obesitas centraal, in *Stadt der Affen* (2021, Burgtheater Wenen) deed ik hetzelfde met blinde mensen. Telkens ging ik op zoek naar hoe deze mensen naar de wereld kijken, omdat ik op zoek ben naar de herkenbaarheid van hun blik voor iedereen. In *Do the Calimero* gaat het niet meer over een bepaalde ‘groep’. We staan deze keer bij wijze van spreken allemaal op het podium. Maar wel in een bijzondere toestand: een kantelpunt, een bruisend potje waar het deksel van afgaat. Dat is carnaval: het moment waarop een energie vrijkomt en we in staat zijn om even uit de ratrace te stappen, een vacuüm te creëren in de waan van alledag. Het is een ijkpunt, een moment om opnieuw te beginnen.”

Het is een idee waar je al lang iets mee wil doen, maar die tijdens de coronacrisis nog relevanter werd.

“Absoluut. Carnaval is ook een overgangsritueel, en ik heb het gevoel dat de coronacrisis ook een overgangperiode is. Er zijn zoveel evoluties die al heel lang bezig waren en die het afgelopen jaar in een duizelingwekkende stroomversnelling terecht zijn gekomen. Ongelijkheid, armoede, racisme, het klimaat, complotdenken, noem maar op. Het zijn helemaal geen nieuwe discussies, maar je voelt wel dat de wereld

er nu veel vatbaarder voor is. De normale gang van zaken is on hold gezet, en daardoor komt er nu ruimte vrij voor een zekere radicaliteit. Het is ondenkbaar dat de wereld na corona nog dezelfde zal zijn als die ervoor. In die zin is de periode die we nu meemaken misschien ook een overgangsrитуeel.”

Er wordt ook veel gefantaseerd over de roaring twenties, een soort uitbarsting van vreugde, vrijheid en losbandigheid, eens de gezondheidscrisis achter de rug is. Ook dat doet natuurlijk aan carnaval denken.

“Toch denk ik niet dat het echt zo zal gaan. We zijn veel sneller in deze crisis beland dan dat we eruit zullen geraken. Er komt natuurlijk niet één ‘bevrijdingsdag’ waarop iedereen tegelijk weer alles mag. De samenleving is ook heel verdeeld. Maar ik denk wel dat we weer meer gaan beseffen wat we belangrijk vinden. Heel deze periode werpt ons natuurlijk terug in een toestand die ver weg staat van de privileges waarvan we altijd dachten dat die vanzelfsprekend waren. Ik denk dat we nu veel beter beseffen wat al die zaken waard zijn. Het is een boeiend moment, niemand weet eigenlijk wat er hierna gaat gebeuren.”

Wie is eigenlijk Calimero, en wat betekent hij voor jou?

“Het kleine zwarte eendenkuiken met de bekende uitspraak ‘ik ben klein en jullie zijn groot en dat is niet eerlijk’ werd op de wereld gezet door Toni Pagot, een Italiaanse animator en striptekenaar. De reeks werd ook bij ons heel bekend. Het vogeltje wekt medelijden op, maar er is ook een calimerocomplex, een soort minderwaardigheidscomplex. Het staat voor mij heel erg voor het gevoel van onmacht dat heel veel mensen vandaag ervaren. We willen ernstig genomen worden in wie we zijn, maar ervaren de wereld als een groot spel van machinaties en evoluties waar we toch helemaal geen vat op hebben. Ook wat dat betreft is deze coronaperiode trouwens heel interessant. Mensen voelen zich heel snel verongelijkt omdat ze bepaalde dingen even niet kunnen. We leggen ons daar niet graag bij neer, ervaren de coronamaatregelen snel als onrechtvaardig. Mensen kruipen snel in een underdogpositie: we hekelen ongelijkheid, maar gaan er tegelijk ook wel heel graag naar op zoek.”

Je werkt voor *Do the Calimero* opnieuw samen met Johanna Trudzinski, een samenwerking die al lang teruggaat.

“Het carnavalsthema in *Do The Calimero* spreekt tot de verbeelding. De overdaad aan beelden, kleuren, maskers, dat is een wereld waarin Johanna en ik ons thuis voelen.”

carnavalsthema in *Do the Calimero* spreekt natuurlijk ook op dat vlak tot de verbeelding. De overdaad aan beelden, kleuren, maskers, dat is een wereld waarin we ons zeker thuis voelen. Maar tegelijk is er ook een contrast. Want carnaval, dat zijn ook de lege straten ’s ochtends, als het feest gedaan is en er nog slechts een enkeling dronken door de straten strompelt.”

“Zij was kostuumontwerpster bij *Het Hamiltoncomplex* en bij *Truth or dare...*, en vanaf *Anatomie van pijn* ontwerpt ze ook de scenografie. We hebben een heel nauwe samenwerking, de visuele taal die we samen hebben ontwikkeld is echt ontstaan vanuit een intuïtie, we moeten elkaar weinig uitleggen. Het

***Do the Calimero* wordt je eerste samenwerking met LOD muziektheater waar je de komende jaren als huisartiest aan het werk zal zijn. Je zal ook voor het eerst samenwerken met live muzikanten, die de soundtrack voor de voorstelling zullen maken.**

“Ik ben daar heel benieuwd naar. Muziek is altijd cruciaal geweest in mijn voorstellingen. Er staat altijd muziek op tijdens repetities. Muziek maakt onlosmakelijk deel uit van mijn verbeeldingswereld. En toch heb ik inderdaad nog nooit met live muziek gewerkt. Toen ik voor het eerst sprak met Dag Tældeman en Andrew Van Ostade, merkte ik dat dit wel veel teweegbracht. Ik kijk er enorm naar uit om op vlak van de muziek echt door te kunnen denken. Ik denk dat het extremer zal worden op dat vlak, radicaler. Het is de eerste keer dat ik met Dag en Andrew zal werken, maar het gesprek dat we nu hebben is veelbelovend. Net als Johanna zijn het mensen die meedenken, bereid zijn om mee in het creatieproces te stappen, zonder veel voorafnames. Dat is heel belangrijk in mijn manier van werken, en het geldt evengoed voor de performers. Ik vraag een grote investering van iedereen, om mee te stappen en een kwetsbaarheid mee op scene te durven brengen. We vertrekken dus niet van een bestaande partituur, de muziek zal samen met de rest van de voorstelling ontstaan op de vloer, tijdens improvisaties.”

Dat gaat ook op voor de cast, die nu voor het eerst sinds lang vooral uit professionele performers bestaat.

“Dat is inderdaad een verschil met de vorige voorstellingen, waarbij niet-professionele performers telkens het vertrekpunt waren. Nu is dat niet zo. Toch kies ik in de eerste plaats op basis van persoonlijkheden die ik boeiend vind. Doris en Nathalie Bokongo Nkumu van Les Mybalés zijn twee danseressen, tweelingzussen

ook. Olga Kunicka is een voormalig topvioliste, maar nu vooral bezig als performer. Marjan De Schutter is een fantastische actrice, maar ook een heel goede zangeres. Ook Dag Taeldeman en Andrew Van Ostade zullen mee op scene staan. En binnenkort organiseren we nog audities voor een kind en een jongere.”

“Mijn voorstellingen werken het best bij een goeie mix van jonge en volwassen toeschouwers. Het is voor iedereen een andere voorstelling.”

Met hetpaleis heb je al langer een band. Ook deze voorstelling wordt een samenwerking met hetpaleis.

“Ik vind de confrontatie van mijn werk met een jong publiek erg belangrijk. Het gaat, ook nu weer, over hoe verschillende generaties naar al die onderwerpen kijken. Het wordt zelfs steeds belangrijker. Vandaar ook het belang van het kind en de jongere in *Do the Calimero*. Het kind staat voor de onschuld, het kijkt met grote ogen naar de wereld van de volwassenen en vraagt zich af wat het hier in godsnaam komt doen. De jongere, iemand van pakweg zestien jaar, dat is de generatie die vandaag de dag enorm op het voorplan staat. Zij kaarten enorm veel aan. Het is de cruciale generatie, dat is eigenlijk ook altijd zo geweest. Ze begrijpen heel goed wat er misloopt in de wereld, en willen beter doen, maar hebben nog niet per sé de tools in handen om dat ook te doen. Ook wat publiek betreft hebben mijn voorstellingen veel baat bij die verschillende generaties. Bij een goeie mix van jonge en volwassen toeschouwers werken mijn voorstellingen het best. Dan wordt duidelijk dat het niet één voorstelling is, maar voor iedereen een andere. Elke blik ziet een andere voorstelling, elke blik ontdekt hopelijk ook andere perspectieven. Dat is wat ik zoek. Niet één waarheid, niet één verhaal, maar een hele wereld waarin mensen kunnen verdwalen, en die spiegels voorhoudt van hoe we de dingen anders kunnen bekijken.”

- INTERVIEW DOOR TOM RUMMENS

© Fred Debrock

PERS OVER DO THE CALIMERO

“Wie hongert naar een veelkleurig stuk met een portie weldadig optimisme dat de weltschmerz niet negeert, *Do the Calimero!*”

- Els Van Steenberghe
in Knack Focus

“Een discobal van een voorstelling. (...) Door de tomeloze inzet van de cast zullen zich in deze mix van ernst en luim veel jongeren kunnen vinden.”

- Ilse Dewever
in Gazet van Antwerpen

“Carnaval inspireert Lies Pauwels voor een opvallend kwetsbare voorstelling over de zoektocht naar houvast in een wankel wereld.”

- Charlotte De Somviele
in De Standaard

“Samen met de ongetemperde dansfrases van Les Mybalés en de fysieke speelstijl van de cast laat *Do the Calimero* het bloed koken – hier wordt een krachtig vitalisme naar buiten geperst.”

- Evelynne Coussens
in Theaterkrant

© Fred Debrock

OVER LIES PAUWELS

Lies Pauwels (°1968, Gent) is zowel regisseur als actrice. Ze was te zien in de legendarische voorstellingen van Alain Platel en Arne Sierens, en werkte samen met talloze artiesten en gezelschappen, waaronder TG STAN, Het Toneelhuis, Dood Paard, Eric De Volder, Dimitri Verhulst en Josse De Pauw. Ze creëerde vele voorstellingen in binnen- en buitenland, waaronder het Manchester International Festival, Schauspielhaus Bochum en het Burgtheater in Wenen. Bij het paleis in Antwerpen creëerde ze *Het Hamiltoncomplex*, een voorstelling die zowel in Vlaanderen als internationaal doorbrak. Lies is een de huisartiesten van LOD. *Do the Calimero* wordt haar eerste productie bij LOD *muziektheater*.

Haar werk wordt getypeerd door een levensechtheid die uniek is in het theater. De voorstellingen vertrekken vaak van een fascinatie voor bijzondere mensen of situaties, maar steeds weer slaagt Pauwels erin om deze schijnbaar extravagante uitgangspunten in te zetten als katalysator voor een veel universeler verhaal. Want uiteindelijk zijn we allemaal mensen die worstelen met dezelfde problemen, die last hebben van dezelfde beperkingen en die uiteindelijk alleen maar hun best kunnen doen om er, ondanks alles, iets van te maken.

OVER DAG TAEDEMAN

Dag Taeldeman (1968) is een Belgische componist en muzikant. Hij studeerde compositie en gitaar aan de Jazz Studio in Antwerpen, en kreeg les bij oa. Pierre Van Dormael, Philip Catherine en David Crane. In 2002 richtte hij de band *A Brand* op met wie hij vijf studioalbums opnam en door heel Europa, de VS en Canada toerde. Hij speelde op vele festivals zoals Rock Werchter, Eurosonic, Lowlands en South By Southwest.

Hij werkt ook als producer voor verschillende bands (zoals het album *Zero Hour* van Diablo Blvd, uitgebracht op Nuclear Blast Records). De afgelopen 25 jaar heeft hij muziek geschreven en gespeeld voor verschillende theaterstukken en films, zoals *Je Suis Sang* (Troubleyn / Jan Fabre, 2002) en *Chet* (Compagnie Cecilia, 2016). In 2015 schreef hij de muziek voor de 24-uurs voorstelling *Mount Olympus. To Glorify the Cult of Tragedy* (Troubleyn / Jan Fabre) en bracht deze muziek uit op Butler Records. In 2018 schreef hij een 50 minuten durende compositie

voor de dansvoorstelling *The Generosity of Dorcas* (Troubleyn / Jan Fabre).

In 2018 bewerkte hij de muziek van de Belgische componist Raymond van het Groenewoud voor de musical *Meiskes en Jongens*. In 2019 componeerde Dag Taeldeman de scores voor twee films van Lieve Blancquaert: *Circle of Life* en *Mild und Leise*. Momenteel werkt Dag Taeldeman aan een muzikale reis van een uur, genaamd *Bodybodybodybody*. Hij werkt ook aan de muzikscore voor de film *Crossing* van Jacqueline Van Vught.

OVER ANDREW VAN OSTADE

Andrew James Van Ostade (1988) is acteur, muzikant, film- en theatermaker. Als dansende drummer bij School Is Cool toerde hij met twee albums doorheen Europa. Hij werkt als acteur en als componist samen met verschillende nationale en internationale theatergezelschappen en -regisseurs (o.a. Lisboa Houbrechts, Troubleyn / Jan Fabre). Naast het podium is hij als acteur regelmatig te zien op televisie, waaronder in de politieke satirereeks *De 16* (2017). Met zijn broer Michael Van Ostade maakt en schrijft hij wervelende films die nostalgisch knipogen naar de Amblin-films uit de jaren negentig. Zo maakten ze een Sci-Fi musical *Songs from the Outside* (2015), een familiefilm over de buitenaardse dansgroep *Baba Yega* (2017) en de spookfilm *De Gebroeders Schimm*. Voor die laatste spectaculaire familiefilm schreven Michael en hij het scenario, speelden ze de hoofdrol en verzorgden ze de regie. Momenteel schrijven ze een beklijvende horrorfilm *For The Record* over het muzikale creatieproces.

Met Dag Taeldeman vormt hij de muziekgroep *BodyBodyBodyBody*. Dit jaar brengen ze een nieuwe plaat uit bestaande uit een uur lang bezwerende elektronische muziek. Hun optredens, met live muziek en dans, flirten met performance art, rituelen en trance.

OVER MARJAN DE SCHUTTER

Marjan De Schutter studeerde in 2010 als acteur af aan het RITCS in Brussel en behaalde in 2015 haar masterdiploma in dramatische kunsten aan het KASK in Gent.

Ze werkte onder meer samen met regisseur Thomas Bellinck aan *Memento Park* (2015), *Simple as ABC #2: keep calm and validate* (2017) en *De Bevrijding van het Edelhert* (2021, hetpaleis). Daarnaast speelde Marjan De Schutter al in voorstellingen van o.a. Laika, Ontroerend Goed, Kopergieterij, SKaGeN, Monty, Steigeisen en Theater Stap.

Naast deze theatervoorstellingen speelde Marjan ook al rollen in verschillende tv-series en films zoals *Vriendinnen* (2014), *Professor T.* (2016), *Generatie B* (2017), *Kafka* (2017), *Gent West* (2017) en *Albatros* (2020).

OVER LES MYBALÉS

De Brusselse tweelingzussen **Doris** en **Nathalie Bokongo Nkumu** vormen samen het dansduo **Les Mybalés**. Ze zijn gepassioneerd door hiphop en gespecialiseerd in de genres house dance en afro house. In de hiphopwereld lieten ze zich opmerken op internationale battles in de categorie house dance. Voor hun eerste voorstelling *Illusion* werkten de zussen samen met de Franse choreografe Marion Motin, in het kader van het Europese project 7Steps van Lezarts Urbains. In KVS waren ze te zien in de voorstellingen *Malcolm X* en *SLOW#03 KIN <-> BRU*.

Met *À travers l'autre* maakten ze hun eerste eigen danscreatie. Na enkele residenties in KVS en toonmomenten tijdens het Festival Lezarts Danses Urbaines en Work In Progress van Mestizo Arts Platform in 2017, presenteerde KVS in seizoen 2018-19 de Brusselse première van dit stuk - en in seizoen 2019-2020 hernamen de zussen de voorstelling. In oktober 2021 bracht de tweeling een eerste toonmoment van hun work in progress *Le Vide*, waarin gepeild wordt naar de leegte, in samenwerking met regisseur Ester Nadal.

OVER

OLGA KUNICKA

Olga Kunicka is een Poolse muzikante en actrice. Als violiste behaalde ze een master aan de muziekacademie in Wroclaw, Polen. Terzelfdertijd studeerde ze zang en drama aan het Capitol theater in Wroclaw waar ze een fascinatie voor acteren ontwikkelde.

Sinds 2015 is ze werkzaam voor het Song of The Goat theater, geleid door G. Bral in Polen. Ze is te zien in *Cherry Orchard*, *Crazy God*, *Island*, *Hamlet*, *King Lear* en *Return to the Voice*. Werken met Song of the Goat theater heeft haar de kans gegeven om voor een breed, internationaal publiek op te treden. Olga speelde ook in de *Jerry Springer Opera* van het Capitol theater in Wroclaw geregisseerd door J. Klata, in *Oedip Loves You* van het Baltic Drama theater, door C. Iber en in *On Missing* van het Wretched theater in Londen door Nick Perkins, A. Hypki and M. Kareem.

Tijdens haar carrière als uitvoerend kunstenaar blijft ze zichzelf bijscholen in de Meisner acteer techniek aan de Actors Temple in Londen. Als muzikante participeert ze in verschillende projecten gaande van klassieke muziek, folk en hedendaagse muziek. De laatste tijd speelt ze ook als studiomuzikante voor film en theater. Sinds een jaar woont ze in Gent. In seizoen 2019-2020 was ze reeds te zien zijn in *Anatomie van Pijn* van Lies Pauwels.

OVER

MICK GALLIOT FABRÉ AMALIA DAEMS KEEREMAN

Mick Galliot Fabré studeert Drama aan het Koninklijk Conservatorium Antwerpen. Als masterstudent Drama doorloopt hij zijn stage binnen de cast van *Do the Calimero*. Mick was reeds te zien in de films *Nightfall* (2016), *De 13 Geboden* (2017) en *De Infiltrant* (2018).

De jonge **Amalia Daems Keereman** speelt voor het eerst mee in een theatervoorstelling.

OVER LOD MUZIEKTHEATER

LOD muziektheater is een Gents productiehuis voor opera en muziektheater, een creatieve thuis voor artiesten.

Dit doet LOD enerzijds door samenwerkingen op lange termijn uit te zetten met een aantal van de meest eigenzinnige makers in het hedendaagse muziektheater. Regisseurs als **Josse De Pauw**, **Inne Goris**, **Steve Salembier**, **Gorges Ocloo**, **Lies Pauwels** en **Laila Soliman** en componisten als **Kris Defoort**, **Daan Janssens**, **Thomas Smetryns**, **Frederik Neyrinck**, **Bushra El-Turk**, **Jamie Man** en **Nabou Claerhout** zijn vaste waarden in het LOD-verhaal. Daarnaast staan onze deuren open voor zij die ons pad kruisen, altijd verrassend maar nooit toevallig. LOD streeft een brede artistieke visie na en staat bekend om de hoogwaardige kwaliteit van haar producties.

LOD engageert zich sterk voor jong talent. Via het **European Network of Opera Academies (ENOA)**, de jaarlijkse **Zomeracademie** (i.s.m. SPECTRA, KASK School Of Arts, Muziekcentrum De Bijloke en International Opera Academy) en de samenwerking **10x10** met Kunstencentrum Vooruit ondersteunen we jaarlijks vele jonge podiumkunstenaren met een hart voor muziektheater.

LOD is geboren en getogen in Gent en is een van de gezichten van de **Bijlokesite**. Tegelijk opereert LOD nadrukkelijk internationaal, door de vele reisvoorstellingen en coproducties met buitenlandse partners.

OVER HETPALEIS

hetpaleis is een theaterhuis voor kinderen, jongeren en kunstenaars in het hart van Antwerpen. hetpaleis wil podiumkunsten evident maken door toegankelijke kwaliteit te brengen en kwaliteit toegankelijk te maken voor elk kind in elke familie.

hetpaleis doet dit door kwalitatieve producties te creëren, te presenteren, te omkaderen, te spreiden én derden te sensibiliseren in functie van het verbreden van een gunstig(er) kinderkunstenklimaat.

hetpaleis benut zijn middelen en mogelijkheden ten volle ten dienste van het openbaar nut en overlegt nauw met de verschillende beleidsorganen in functie van een duurzaam kinderkunstenbeleid.

LOD

muziektheater

CONTACT

HANS BRUNEEL
algemeen directeur
hans@lod.be

TOM RUMMENS
artistieke coördinatie
tom@lod.be

FLORIA LOMME
spreiding
floria@lod.be

MORGAN VERHELLE
pers & publiek
morgan@lod.be

